

РЕШЕНИЕ

№ 5139

гр. София, 06.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 18.09.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Веселина Женаварова

ЧЛЕНОВЕ: Наталия Ангелова

Ирина Кюртева

при участието на секретаря Розалия Радева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **5510** по описа за **2020** година докладвано от съдия Веселина Женаварова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от АПК във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2-ро от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба от [фирма], подадена чрез адв.Н.М., срещу решение от 25.03.2020г. на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 122 състав по н.а.х.д.№ 17819/2016г., с което е потвърдено Наказателно постановление №22-002463/01.09.2016г. на директор на Дирекция „Инспекция на труда“-С., с което на дружеството на основание чл.416, ал.5 във вр. с чл.414, ал.3 КТ за нарушение по чл.62, ал.1 от Кодекса на труда е наложена имуществена санкция в размер на 2 500лева, която СРС с обжалваното решение е намалил на 1 500лв. Излагат се съображения за наличие на касационни основания по чл.348, ал.1, т.1 и т.2 НПК - за неправилност и допуснати при постановяването на първоинстанционното решение съществени нарушения на процесуални правила. Твърди се, че неправилно и необосновано СРС е приел склучения между касатора и К. М. граждански договор за трудов; не е взел предвид, че НП е издадено извън срока по чл.52, ал.1 ЗАНН; както и че, дори да се приеме, че е налице нарушение, то представлява маловажен случай по чл.28 ЗАНН. Касационният жалбоподател претендира да бъде отменено решението на районния съд и измененото с него наказателно постановление.

В съдебно заседание касационният жалбоподател [фирма], р.пр., не се представлява в съд.з. В представено по делото писмено становище от адв.М., поддържа жалбата.

Ответникът по касационната жалба Д. „Инспекция по труда“-С., в съд.з. чрез юриск.С., оспорва жалбата и моли да се остави в сила решението на районния съд. Прокурорът от Софийска градска прокуратура дава заключение, че касационната жалба е неоснователна.

Административен съд-София-град, XI касационен състав, като взе предвид изложеното в касационната жалба и установената от районния съд фактическа обстановка, направи следните правни изводи:

Касационната жалба е подадена в срока по чл.211, ал.1 АПК във вр. с чл.63, ал.1 ЗАНН и е процесуално допустима. По съществото ѝ и във връзка със сочените в нея като касационни основания нарушения и тези за които следва да следи служебно, настоящия съд взе предвид следното:

В производството пред СРС е установено, че на 04.07.2016 г. около 13:00 ч. е извършена проверка от инспектори в „ДИТ“ - С. по спазване на трудовото законодателство на място в сградата на [фирма], находяща се в [населено място], [улица], където е заварена К. А. М. да извършва дейност по неспециализирано вътрешно почистване на помещенията, стопанисвани от [фирма], като хигиенистка. М. подписала декларация, в която декларираше, че работи в обекта с работно време от 7:00 до 16:30ч., при месечно трудово възнаграждение в размер на 420 лв., почивни дни събота и неделя, и почивки в работния ден 30мин.

На 06.07.2016 г. в „ДИТ“ С. бил представен граждански договор № 51025/01.07.2016 г., сключен между [фирма] и К. А. М., съгласно който търговското дружество възложило, а изпълнителят приел с личен труд и предоставени от възложителя средства и материали да почиства работни площи и помещения в сградата на [фирма] за периода от 01.06.2016 г. до 12.08.2016 г. за сумата от 420 лв.

На 08.07.2016 г. в „ДИТ“ С. бил представен и трудов договор № 442, сключен на 06.07.2016 г. между [фирма] като работодател и работника К. А. М. и справка от ТД на НАП за приети и отхвърлени уведомления по чл. 62. ал. 5 КТ с изх. № 22388163299297/06.07.2016 г.

При така изложената фактическа обстановка бил издаден АУАН, а въз основа на него и процесното НП.

За да постанови обжалваното решение, с което е изменил НП като е намалил размера на наложената с него имуществена санкция до минималния предвиден в закона размер, въззивният съд е приел от фактическа и правна страна, че както в АУАН, така и в НП е описано пълно и точно извършеното нарушение, обстоятелствата при които е осъществено и законните разпоредби, които са нарушени; като по делото се установяват и посочените в тях фактически обстоятелства, с които се осъществява състава на вмененото на касатора нарушение.

Настоящият касационен състав напълно споделя мотивите на РС, че издаденият АУАН и наказателно постановление от формална страна съдържат изискуемите реквизити и отговарят на изискванията на чл. 42 и 57 от ЗАНН.

Правилен е изводът и за извършено нарушение на чл. 61, ал. 1 от КТ от наказаното дружество. Нормата на чл. 61, ал. 1 КТ въвежда императивно задължение за двете равнопоставени страни по трудовото правоотношение (работник и работодател) да сключат трудов договор преди постъпването на работника на работа и акцентира върху момента на сключване на договора. Разпоредбата на чл. 62, ал. 1 КТ съдържа императивно правило за сключване на договора в писмена форма.

По възраженията в касационната жалба относно характера на правоотношението между касатора и К. М., настоящият съд съобрази следното: Съществените елементи от съдържанието на трудовия договор са посочени в чл.66 КТ. Решаващо значение за определяне характера на договора като трудов или граждански има естеството на осъществяваната дейност. И при трудовия договор, и при договора за изработка по чл.258 – 269 ЗЗД, едната страна се задължава да положи труд срещу възнаграждение. При трудовия договор се дължи работна сила – жив труд в рамките на определено работно време за изпълнение на определена трайно осъществявана работа. По гражданския договор се дължи т.нар. овеществен труд - постигане на определен трудов резултат. При трудовия договор работникът се намира в зависимост и подчиненост на работодателя - на установен трудов ред и трудова дисциплина. В тази връзка, безспорно се установява по делото, че към датата на проверката К. М. е работила на обекта, проверен от контролните органи, без да е налице сключен трудов договор. Налице са елементите на трудово правоотношение, тъй като самата тя е записала, че получава месечно трудово възнаграждение в размер на 420 лв. и е работила в установено работно време от 07:00 до – 16:30 часа, с 30мин. почивка в рамките на работния ден; като йерархичната зависимост се установява от свидетелските показания на координатора на хигиенистките на [фирма], според които мениджърът на завода всеки ден казва какво трябва да се изчисти, а координаторът преценява колко от хигиенистките ще са необходими, извиква ги и разпределя задачите между тях.

С оглед горното, касационният съд споделя извода на районния, че е налице трудово правоотношение между [фирма] като работодател и работника К. А. М..

Неоснователни са и наведените доводи от жалбоподателя за незаконосъобразност на наказателното постановление, като издадено след едномесечния срок по чл. 52, ал. 1 от ЗАНН. Според тази разпоредба, наказващият орган е длъжен да се произнесе по административнонаказателната преписка в месечен срок от получаването ѝ. Срокът, обаче, е инструктивен и с изтичането му не се прекратява възможността административно-наказващият орган да постанови акта. Посоченият срок не е задължителен, а е инструктивен и съответно неспазването му не представлява съществено нарушение на производствените правила, още повече, че за органа съществува задължение за издирване на обективната истина. Съдът намира, че доколкото при издаването на НП са спазени сроковете по чл. 34 от ЗАНН, включително шестмесечния от съставянето на АУАН по ал.3, то не е допуснато нарушение, което да е основание за отмяна на НП.

Наложено наказание е в рамките на предвидения от законодателя размер /чл. 414, ал. 3 КТ/ като настоящата съдебна инстанция изцяло споделя изводите на СРС, касаещи намаляване размера му до неговия минимум /чл. 27, ал. 2 и ал. 3 във връзка с чл. 12 ЗАНН/.

В допълнение следва да се посочи, че с разпоредбата на чл. 415в, ал. 2 КТ се въвежда ограничение относно нарушенията, които биха могли да се приемат за маловажни. От приложното поле на чл. 415в, ал. 1 КТ, специална по отношение на чл. 28, б. "а" ЗАНН, се изключват нарушенията на чл. 61, ал. 1, чл. 62, ал. 1 и 3 и чл. 63, ал. 1 и 2 КТ, каквото се сочи да е осъществено в конкретния случай. Дружеството не следва да бъде освободено от административнонаказателна отговорност, независимо от обстоятелството, че с К. А. М. е сключен трудов договор два дни след извършването

на проверката, за който е изпратено и уведомление до НАП по чл. 62, ал. 3 КТ.

Предвид гореизложеното, касационният съд намира, че не са налице твърдените касационни основания, като решението на районния съд е правилно и законосъобразно и следва да бъде оставено в сила.

При този изход на делото, с оглед неговата фактическа и правна сложност, и на основание чл.63, ал.3 и ал.5 ЗАНН, на Дирекция „Инспекция по труда“-С. следва да се присъдят разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100лв.

По изложените по-горе съображения и на основание чл. 222, ал. 1 от АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен съд София – град, XI касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 25.03.2020г. на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 122 състав по н.а.х.д.№ 17819/2016г. по описа на съда.

ОСЪЖДА [фирма], с ЕИК[ЕИК], да заплати на Дирекция „Инспекция по труда“-С. съдебни разноски в размер на 100лв.

Решението не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.